

lest pärrises kätte antama nink temma nimme päle kirjutetama. Kolmandal talwiste pühhal pand mees hobbese ette nink läts lina pole minnema. Neljandal pühhal eñne kespäiwa saije temma pärrale nink aije hobbese õkwa jõbra wärraja ette. Wärraj olli kiñni. Temma keüt hobbese tulba külge, wõt wõijoläñniko kätte nink läts essi perremeest otsma. Podi us olli kiñni, ent surest läwwest pääsi temma sõbra mannu sisse. Kui ta tarre tulli nink omma kosti läwwe kõrwale mahha pand, aste lina sõbber tälle wasta nink üttel: „Terre, terre, wanna jõbber! Tul-
 „lit ka üle mitma ao miñno kaema!“ — „Ja,
 „Essandakene, mul olli weidikese asja teijega.
 „Olge ni hä nink wõtke wasta.“ — „Olle terwe,
 „sõbber, fige hä eest.“ — „Ma palles nüüd ka
 „omma rahha kätte saija. Nig om täüs, nink
 „mul om rahha herrale massa.“ — „Täämba
 „ei olle mul joht wõimalik. Ent nelja näddali pär-
 „rast, sis tulle jälle lina. Seni ma panne rahha
 „walmis.“ Mees wõt tedda ümbre põlwe kiñni,
 kumard weel kõrra nink pallel: „Andke iks, Es-
 „sandakene, täamba kätte. Ma olle sesamma pär-
 „rast tükki maad tulnu nink omma aigo wiitnu.“ —
 „Kulla sõbber, eila ma massi kümme tuhhat hõbbe-
 „ruublit wilja-rahha wälja. Nüüd olle ma ot-
 „sani paljas. Ent nelja näddali pärrast, sis om
 „jälle ni paljo koggonu, et sulle ka wõi massa.“
 Kui küllamees nelja näddali pärrast jälle rahha
 pärra lina tulli, sis olli sõbra maja podiga jo tõise
 mehhe káen. Wõlla pärrast olli kiif temma hä är-
 ramüdu, nink temma essi, paljas risutu, kawwedake
 allewe taggaotsa ärraläñnu nink olli saäl weikesen
 kambren emmandaga nink lastega korterin. Kui
 meije tallomees tedda saäl sure waiwaga kätte saije,
 sis tuñništ sõbber tälle silmawega: „Ja, sõbber,
 „mulle johto suur õñnetus. Ma õstsi wõera rah-

„haga nink sure hiñnaga wilja kofko, nink kui ma
 „naksi müma, läts wilja-hind äkkitselt oddawas.
 „Wõlglase tulliwa kofko, tahtsiwa omma rahha kät-
 „tesaija, ni kui sinna parhillake, es kañnata suggufe,
 „nink kui minna es jõwwa massa, sis tõstsiwa nem-
 „ma kaibust kohto een mo päle. Kohhus pand mo
 „podi nink muud hääd kiñnituse alla, mõije kiif
 „ärä, nink jaggas saki wõlglasile. Wõlglase nur-
 „risiwa weel päleke, et nemma omma rahha täw-
 „weste kätte es sa, ent mõñne, nimmelt no, kel kirja
 „es olle üllesnäüta, jäiwa otsani ilma. Armas sõb-
 „ber, sa ei sa ka tengagi kätte, sest et sul ka ei olle
 „wõlla-kirja. Ma massas sulle hämelega, sa ollit
 „iks hä sõbber mul, ent mes tetta, kui ei olle. Kot
 „om pankrot.“ Tallomees läts ütte tutwa kohto-
 saksa mannu pärra-kullema, nink se üttel ka: „Kot
 „om pankrot. Temmast ei sa kelleke ennamb
 „masjat.“

Meije tallomees es hoija kül omma punda rät-
 tikun ehk mõtsan kiwwi al, ni kui tõine, enge tem-
 ma kauples kül temmaga, nink pand sedda rendi
 päle wälja; ent temma es mõista õiget wahhet tetta,
 es tija omma rahha siñna panda, kost temma tedda
 olles terwelt kätte sanu nink parrajat kaswu-rahha
 ehk renti weel pälegi. Kui üts tark mees olles 500
 hõbbe-ruublit kümnes ajastajas rent-rendi päle wälja-
 pandan, se olles 764 ruubl. 67 teng. hõbbe-rahha
 taggasi sanu, — ent temma olli rummal, nink es sa
 sepärrast tengagi taggasi.

Kes ommast rahhast, mes täl ello üllespidda-
 mises ei olle waja, nink mes temma sepärrast wõip
 ärrale pañna, tahhap hääd kaswu saija, peap sedda
 sáratse mehhe kätte kaswu päle ehk rendi päle andma,
 ke õige tõttelik nink ni rikkas om, et ütšik õñnetus
 tedda ei wõi waeses tetta. Ent sárást meest ei olle
 ilma páäl. Se fige rikamb wõip ka waeses jáda;